

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: V. H.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, čj. OAM-928/ZA-ZA11-K09-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou došlou soudu dne 20. 4. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že splňuje podmínky na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. To zdůvodnil probíhající ruskou okupací Krymu, na který se jako účastník bojů v Doněcku na straně Ukrajiny nemůže vrátit, jelikož by mu tam v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Dále žalobce uvedl, že nemůže zůstat ani jinde na Ukrajině, neboť tam nemá kde být a státní orgány mu jako účastníkovi válečných operací neposkytly sociální výhody, které slíbily. Dále pak odkazuje na zprávy o situaci na Ukrajině. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal i na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které považuje za zcela dostatečné. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, že případ posuzoval ve všech souvislostech, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a že si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.
5. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je skutečnost, že žalobce nemá na Ukrajině zázemí, když ukrajinský stát, za který bojoval, se o něj nezajímá a slíbené nemovitosti jako odměnu za účast v boji od něj žalobce neobdržel.
6. V reakci na žalobní námitky žalovaný vyslovil přesvědčení, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, že pro toto rozhodnutí opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu (viz strana 2 napadeného rozhodnutí), že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon. Žalovaný uvedl, že v rámci řízení měl žalobce dne 21. 3. 2018 možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady pro rozhodnutí, případně vyjádřit námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Této možnosti žalobce nevyužil. K předloženému průkazu žalobce prokazujícímu jeho statut válečného veterána a z toho dle žalobce vyplývajícím nároku na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu žalovaný uvedl, že statut válečného veterána opravňuje žalobce k čerpání sociálních výhod na Ukrajině a správní orgán neshledal žádné relevantní skutečnosti k možnosti udělení doplňkové ochrany.
7. Dále pak žalovaný upozornil na některé podstatné nesrovnalosti mezi výpovědí žalobce učiněné do policejního protokolu dne 25. 10. 2017, č. j. KRPA-390589-17/ČJ-2017-000022, pořízeného v řízení o správním vyhoštění žalobce a sdělením žalobce v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. V rozporu byla dle žalovaného

především tvrzení ohledně žalobcovy motivace k opuštění Ukrajiny, kdy v dříve konaném řízení uváděl pouze motivy ekonomické a až po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany z důvodu nemožnosti návratu na Krym a pobytu jinde na Ukrajině.

8. Žalovaný dále konstatoval, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní tzn., že jiné než skutečnosti uvedené v citovaném ustanovení nezakládají důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Snahu žalobce zůstat v ČR a žádostí o mezinárodní ochranu si zde legalizovat pobyt poté, co mu byl uloženo správní vyhoštění, však k těmto důvodům podřadit nelze.
9. Žalovaný uzavřel, že mezinárodní ochrana podle zákona o azylu je výjimečným institutem, jehož účelem není ochrana žadatele před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, ale pouze před těmi, které jsou v zákoně o azylu upraveny. Správní orgán neshledal, že by žalobce byl v zemi své státní příslušnosti pronásledován ze strany státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k jakékoli sociální skupině. Stejně tak si správní orgán není vědom, že by se při posuzování žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany dopustil jakékoli nezákonnosti a má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a též na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených důkazů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 7. 11. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 11. 2017 poskytl údaje k žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ho na Ukrajině nic nedrží, neboť na okupovaný Krym se vrátit nemůže, jelikož bojoval proti Rusku, jinde na Ukrajině nemá kde bydlet a pozemky slíbené mu státem jako odměna za účast v boji, neobdržel. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Před odjezdem z vlasti žil v obci Bolechovskaja v Ivano-Frankovské oblasti. Z Ukrajiny odjel v roce 2017 přes Slovensko do České republiky, měl biometrický pas, na jehož základě mohl pobývat 3 měsíce na území EU. V současnosti nemá žádné vízum ani povolení k pobytu a o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. K dotazu správního orgánu zopakoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal, jelikož ho na Ukrajině nic nedrží, na okupovaný Krym se vrátit nemůže, protože bojoval proti Rusku v Doněcku, jinde na Ukrajině nemá kde bydlet a stát se o něj jako o válečného veterána nezajímá. Žalobce má na Ukrajině syna narozeného v roce 1992 a dceru narozenou v roce 1994, obě děti žijí nyní na Krymu.
12. Žalobce během správního řízení o udělení mezinárodní ochrany ke svým tvrzením doložil průkaz účastníka válečných operací.

13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně vycházel ze, ze zprávy organizace Freedom House - Svoboda ve světě 2018 - Ukrajina z ledna 2018, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, a z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018, Ukrajina - Situace v zemi, z Informace MZV ČR čj. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017, k č. j. MV- 45993-14/OAM-2017, z Informace MZV ČR čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, k č. j. MV- 85386-1/OAM-2016 a zákona č. 5067-XVI o zaměstnanosti obyvatelstva ze dne 5. července 2012 (překlad vybraných článků).
14. S podklady pro rozhodnutí ve věci se žalobce mohl seznámit ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 21. 3. 2018, když byl správním orgánem na tento termín řádně předvolán. Žalobce svého práva nevyužil a ve stanoveném termínu se k správnímu orgánu nedostavil.
15. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
16. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. Žalobce se v žalobě dovolával zejména naplnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, k čemuž zmiňoval nemožnost svého návratu na Krym a nemožnost svého pobytu kdekoli jinde na Ukrajině. Krajský soud proto přezkoumal, zda se žalovaný uvedenou problematikou, včetně posouzení naplnění podmínek případně i pro další formy mezinárodní ochrany, dostatečným způsobem zabýval. A dospěl k závěru, že ano.
18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné

politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval.

21. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 3 až 6 napadeného rozhodnutí. K těmto závěrům nemá krajský soud v podstatě co dodat a plně se s nimi ztotožňuje. Důvody podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nelze zahrnout pod žádný z daných zákonných důvodů. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost důvodů žalobce pro žádost o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu i s ohledem na znění Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků vydané UNHCR v Ženevě v září 1979 zcela přílehavě (viz zejména strana 5 napadeného rozhodnutí).
22. Krajský soud rovněž neshledal žádné pochybení žalovaného při posuzování tvrzeného porušení práv žalobce ze strany ukrajinských orgánů, které žalobci nepřidělily pozemky, které mu měly být slíbeny za vykonání vojenské služby. Žalobce v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany ani v žalobě neuvedl, z jakého konkrétního nařízení jím tvrzený nárok na přidělení pozemků plyne, a existenci takového nařízení se nepodařilo ověřit ani správnímu orgánu. Žalovaný však správně poukázal na to, že sám žalobce uvedl, že existuje mnoho dalších vojenských veteránů, kterým rovněž pozemky nebyly vydány. Postup ukrajinských orgánů vůči žalobci tedy nevykazuje ani znaky diskriminace žalobce pro jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k jiné sociální skupině či pro zastávání určitého politického názoru. Žalobce navíc žádný takový důvod diskriminace ani netvrdil.
23. Dále krajský soud považuje za nutné upozornit, ve shodě se správním orgánem, na snahu ukrajinského státu o pomoc a sociální zajištění válečných veteránů. Na základě žalobcem ve správním řízení předloženého průkazu válečného veterána je jako jeho držitel oprávněn čerpat sociální výhody dle právního řádu Ukrajiny. Dále je nutno poukázat na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 5067-XVI o zaměstnanosti obyvatelstva ze dne 5. července 2012, na jehož základě mají registrovaní nezaměstnaní nárok na bezplatnou pomoc s hledáním zaměstnání, informační a konzultační služby, hmotnou pomoc a sociální služby. Krajský soud ani správní orgán nejsou oprávněni zkoumat adekvátnost a rozsah poskytovaných výhod, avšak žádné okolnosti nesvědčí o výskytu jakéhokoli druhu zakázané diskriminace při poskytování těchto služeb. Z tvrzení žalobce ani ze shromážděných podkladů o situaci v zemi původu žalobce nevyplývá jakékoli azylově relevantní porušení práv žalobce.
24. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
25. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) i neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu ani neuvedl.

26. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu. To byla také hlavní žalobní námitka.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
28. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na straně 2 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
29. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno předně konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
30. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
31. Žalobce ve správním řízení a ani v žalobě nehovořil o žádných konkrétních problémech se státními orgány či bezpečnostními složkami, kterým by na Ukrajině někdy čelil a správní orgán ani soud nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by byl žalobce na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b), tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.

32. Soud se ztotožnil i s názorem žalovaného, že dle Informace MZV ČR čj. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017 k č. j. MV- 45993-14/OAM-2017 nenásvědčuje nic tomu, že by žalobce mohl být v případě svého návratu na Ukrajinu postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí.
33. Pokud jde o žalobcem v žalobě zmiňované svévolné násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (tj. důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c/ zákona o azylu), zabýval se žalovaný dostatečně i touto otázkou. Konstatoval, že na základě shromážděných informací neprobíhá na Ukrajině takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. A to při vědomí situace na Krymu, který je po anexi včleněn do Ruské federace, a při vědomí probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti. Žalobce však v těchto oblastech ani na Krymu bezprostředně před svým odjezdem z Ukrajiny nepobýval. Ve správním řízení i v žalobě uvedl, že v roce 2014 vstoupil do armády a již o rok dříve Krym opustil a přestěhoval se do domu své matky v obci Bolechovskaja, v Ivano-Frankovské oblasti, tedy do západní části Ukrajiny, která je od oblasti ozbrojených střetů vzdálená a ozbrojený konflikt v ní neprobíhá. Zde také žalobce pobýval po svém návratu z armády až do svého odjezdu na Slovensko a do České republiky.
34. K samotné bezpečnostní situaci na Ukrajině pak lze připomenout, že se vnitřní konflikt geograficky ustálil na východě země, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči žalobci konkrétní individualizované nebezpečí. Krajský soud v tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‘totální konflikt’, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, čj. 10 Azs 112/2017-42, ze dne 29. 11. 2017, čj. 2 Azs 363/2017-35 či ze dne 7. 3. 2018, čj. 1 Azs 440/2017-27). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích. Krajský soud při vědomí složité bezpečnostní i ekonomické situace na Ukrajině stručně doplňuje, že z informací dostupných mu z úřední činnosti, včetně zpráv z veřejných sdělovacích prostředků, lze shodné závěry učinit i v současnosti.
35. Lze sice připustit, že by návrat žalobce na Krym mohl být v současné době s ohledem na jeho vojenskou minulost problematický, avšak žalobce Krym opustil již v roce 2013 a i před odjezdem z vlasti žil v domě své matky na západě Ukrajiny, přičemž ve spojitosti s tímto vnitřním přesídlením žádné potíže nezmínil. Správní orgán správně k samotné situaci žalobce poukázal i na to, že jde o zdravou, práceschopnou osobu v produktivním věku, že po přestěhování do Ivano-Frankovské oblasti pracoval v letech 2015 až 2017 na stavbách, tedy že po vnitřním přesídlení si byl schopen najít zaměstnání a byl ekonomicky soběstačný.
36. K tomu krajský soud dodává, že přestěhování v rámci země původu představuje „možnost vnitřní ochrany“, kterou je žalobce povinen využít před vyhledáním ochrany v jiném státě. Tento přístup odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz

např. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 40/2009-74). V rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „... v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobením vážné újmy; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“. Nutno dodat i to, že dle ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu vážnou újmu není, pokud se obava cizince z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nemá odůvodněný strach z pronásledování, ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.

37. Ze shora uvedených podkladů shromážděných žalovaným plyne, že ukrajinští občané mají možnost přesídlení do bezpečnějších částí země a získat pomoc poskytovanou ukrajinskými orgány přesídleným osobám. Žalobce se tedy nemusí vracet na Krym, ale může se usídlit v kterékoli jiné (bezpečné) části Ukrajiny, jak ostatně učinil již v roce 2013, tj. několik let před svým odjezdem z vlasti. Ani osobní poměry žalobce, jak popsal žalovaný a jak je rovněž uvedeno shora, jeho přesídlení do jiné části Ukrajiny nebrání. Ani sám žalobce neuvedl žádný právně významný důvod, který by v jeho případě mohl představovat reálnou překážku vnitřního přesídlení. Takovým důvodem rozhodně nemůže být to, že by již nemohl bydlet po smrti matky v jejím domě (protože připadl jeho bratrovi) a že neobdržel slíbenou stavební parcelu ani ornou půdu od státu.
38. K uvedenému lze navíc doplnit i to, jak upozornil správní orgán, že žalobce v řízení o správním vyhoštění z území České republiky, které probíhalo před řízením o poskytnutí mezinárodní ochrany, uvedl do protokolu dne 25. 10. 2017, č. j. KRPA-390589-17/ČJ-2017-000022, že má na Ukrajině dům po své matce, že se do něho může vrátit a že tak učiní. Jeho tvrzení v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, že dům po jeho matce vlastní jeho bratr a žije v něm se svou rodinou, se tak může jevit i jako účelové. K této změně v jeho tvrzeních totiž došlo až po té, co žalobce obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak je však ze shora uvedeného zřejmé, zda bude žalobce po návratu do vlasti bydlet v domě po matce či nikoliv, není pro posouzení věci nikterak rozhodné.
39. Krajský soud dodává, že v daném případě lze souhlasit i s názorem žalovaného o účelovosti samotné žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že po dobu svého pobytu na Slovensku v září 2017 nepožádal o mezinárodní ochranu z důvodu, že životní úroveň tam nepovažoval za dostačující, a ani v České republice nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu, ale až po té, co mu bylo uděleno správní vyhoštění. Dokonce i poté ještě asi 14 dní na území České republiky nelegálně pracoval a až následně zažádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. Jestliže by však žalobce akutní potřebu mezinárodní ochrany opravdu pociťoval, zažádal by o ni nejpozději bezprostředně po příjezdu do České republiky. V tomto směru lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, a ze dne 9. 2. 2006 č. j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž konstatoval, že „... o azyl

je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Jelikož žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy měl opustit Českou republiku z důvodu správního vyhoštění, lze přisvědčit žalovanému, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je pouze snahou o vyhnutí se nebo oddálení jeho vyhoštění a snahou o legalizaci pobytu v ČR. Azylové řízení je však specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky. Snaha o legalizaci pobytu na území ČR, stejně jako nedostatek sociálního zázemí a nedostatek práce v zemi původu, jsou však důvody azylově irelevantní.

40. Krajský soud tak uzavírá, že v žalobcově případě nebylo naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu prokázáno.
41. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
42. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ověřil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný vycházel z aktuálních informací z vícero objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

44. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. září 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně